

DOKOŘÁN

DUBEN
2022
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

tak jako vždy jsme si i letos 27. března připomínali význam Mezinárodního dne divadla. Již tradičně byla o poselství požádána vybraná významná divadelní osobnost, aby se při této příležitosti zamyslela nad rolí a důležitostí divadla jako umělecké formy a upozornila na jeho význam pro lidská společenství i jednotlivce i na jeho potenciál pro ekonomický růst. Autorem prvního poselství ke Světovému dni divadla byl Jean Cocteau a v roce 1994 zvolila mezinárodní divadelní komunita jako autora poselství Václava Havla. V letošním roce toto poselství formuloval americký operní a divadelní režisér Peter Sellars, který si získal mezinárodní věhlas za své průkopnické a inovátorské interpretace klasických děl, otevřenou podporu hudby 20. a 21. století a projekty, na nichž spolupracoval s nebyvale pestrou škálou divadelních i jiných umělců. Jeho práce dává vyniknout skutečnosti, že divadlo je mocný nástroj k vyjádření morálních postojů i k činnosti se sociálním přesahem. Inscenoval mimo jiné opery v Nizozemské národní opeře, Anglické národní opeře, na festivalu d'Aix-en-Provence, v Lyrické opeře v Chicagu, Národní pařížské opeře a na Salcburském festivalu.

Jeho poselství vám předkládáme v poněkud zkrácené verzi:

„Drazí přátelé,

zatímco celý svět visí na infuzi zpravodajských reportáží a každou hodinu, každou minutu se dožaduje pravidelné dávky nových informací, nás tvůrce bych chtěl vyzvat, abychom vkročili do vlastní sféry, perspektivy a rámce epického času, epického uvědomění, epické reflexe a epické vize. Žijeme totiž v epickém období lidských dějin a hluboké a závažné změny, k nimž dochází ve vztazích člověka k sobě samému,

mezi lidmi i k věcem mimo ně, téměř nedokážeme ani pochopit, formulovat nebo slovně či jinak vyjádřit.

Nežijeme už v 24hodinovém zpravodajském cyklu – žijeme na pokraji času. Noviny ani jiná média naprosto nemají nástroje a nedostačují k tomu, aby postihly, co právě prožíváme.

Kde tedy najdeme jazyk, pohyby a obrazy, jež by nám pomohly pochopit ony hluboké změny a otřesy, jimiž si procházíme? A jak můžeme okamžitě předat to, co prožíváme, nechceme-li reportáž, nýbrž vyjádření prožitku?

Divadlo je uměleckou formou prožitku.

Jak se můžeme ve světě, jenž je zachvácen mediálními kampaněmi, simulovanými prožitky a úděsnými prognózami, přenést přes donekonečna opakovaná čísla a pocítit posvátnost a nekonečnost jediného života, jediného ekosystému, přátelství nebo odstínu zvláštně vybarvené oblohy? Dva roky epidemie SARS-CoV-19 otupily lidské smysly, omezily lidské životy, zpřetrhaly vazby a zanechaly lidstvu k další existenci jen zvláštní spálenou zem.

Jaká semínka do ní musíme v těchto letech opakovaně zasadit a jaké přerostlé invazivní druhy musejí být naopak zcela a úplně odstraněny? Tolik lidí pocítuje napětí. Propuká tolik iracionálního, nečekaného násilí. Tolik dávno zavedených systémů se nyní projevuje jako mašinerie krutosti.

Kam máme jít vzpomínat a jakým způsobem? Co si potřebujeme připomínat? Jaké rituály nám konečně umožní představit si lepší alternativy a začít podnikat kroky, které jsme dosud nikdy nezkusili?

Divadlo epické vize, epického poslání, zotavení, hojení a péče potřebuje nové rituály. Potřebujeme se shromažďovat.

Světový den divadla 27. března jsme oslavili skutečně výjimečně. Poselství, které letos napsal režisér Peter Sellars, nejprve přečetl Petr Štěpán, a poté jsme odehráli speciální představení O statečném kováři pro ukrajinské rodiny, které v Brně hledají zázemí před válkou. O komunikaci s diváky se postarala naše milá uvaděčka Marianna Tvaruzhková.

U Stanislava Moši se také sešli současný a bývalý ministr kultury Martin Baxa a Milan Uhde a ředitel pražského Národního divadla Jan Burian.

Ve čtvrtek 24. března proběhl na Hudební scéně charitativní koncert Společně kořeny. Vystoupili na něm také sourozenci Ulrychovi, Hradišťan a Ivana Vaňková a odvysílala jej Česká televize a Český rozhlas.

Potřebujeme spolu sdílet prostor a potřebujeme tento sdílený prostor kultivovat. Potřebujeme bezpečné místo, v němž bude panovat rovnost a v němž si budeme hluboce naslouchat.

Divadlo je pozemským zhmotněním rovnosti mezi lidmi, bohy, rostlinami, zvířaty, kapkami deště, slzami a regenerací. Tento prostor, kde panuje rovnost a vše si hluboce naslouchá, je osvětlen skrytou krásou a přežívá uprostřed hluboké interakce nebezpečí, vyrovnanosti, moudrosti, činů a trpělivosti.

Buddha popisuje v *Avatansaka sůtře* deset typů velké trpělivosti v lidském životě. Jeden z nejmocnějších druhů trpělivosti nazývá *Trpělivost vnímat vše jako iluzi*. Divadlo nám život na tomto světě trochu jako iluzi ukazovalo vlastně vždy. Umožňovalo nám vnímat svět skrze lidská přání, zklamání, slepotu a odmítnutí a činilo tak s osvobozující srozumitelností a silou.

Nyní je vhodná doba, abychom hluboce osvěžili svou mysl, své smysly, svou představivost, minulost a budoucnost. To je úkol, kterého se nemohou zhostit o samotě pracující, izolovaní lidé. Tuto práci musíme vykonat společně.

Divadlo je pozváním ke společné práci.

Já vám za vaši práci z celého srdce děkuji.“

Peter Sellars

A Městské divadlo Brno se k tomuto pozvání připojuje.

Na shledanou se s vámi při návštěvě našeho divadla za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

A close-up portrait of actor Igor Ondříček. He is bald with a short beard, looking directly at the camera with a slight smile. His hands are resting behind his head.

Igor Ondříček

Když je tam špetka kvalitního patosu,

tak je to pro mě to pravé divadlo

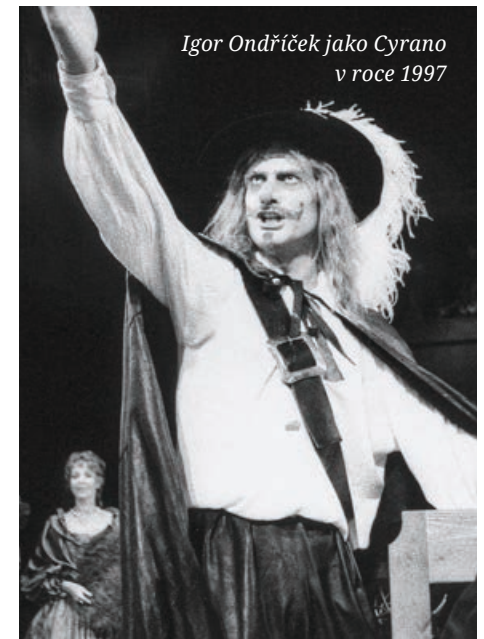
Cyrano je role, do které jsi byl poprvé obsazený jako pětadvacetiletý v roce 1997, a inscenace se hrála mnoho let. Pak jste Cyrana obnovili pro letní hraní na Biskupském dvoře v roce 2010 a teď se po dvanácti letech vrací znovu. Takže se nemůžu nezeptat, jaký to byl pocit, když jsi se dozvěděl, že zase budeš Cyrano?

Už po Biskupáku jsem si říkal, že to ještě někdy přijde. Cyrano je zvláštní role, a když už se jednou vrátil, cítil jsem, že mě bude provázet. Teď po covidové krizi jsme měli pocit, že mezi lidmi je hlad po inscenacích, na kterých se diváci nebudou trápit a budou moci zase zažít něco radostného. A i když *Cyrano* není veselá látka, nese s sebou mravní poselství a je to nádherná romantika.

V čem bude tento Cyrano jiný než ten před pětadvaceti lety? A neříkej mi, že bude mít víc vrásek a míň vlasů. I když paruku budeš mít možná stejnou, ne?

Paruku budu mít zrovna jinou. Ta původní se nezachovala. Ale už když jsme to hráli poprvé, od roku 1997 skoro deset let, tak se Cyrano proměňoval. Jak člověk získává životní zkušenosti, dívá se na spoustu věcí úplně jinak. Je zvláštní, že děj hry začíná, když je Cyranovi dvacet pět a končí v jeho čtyřiceti. A já ho v těch pětadvaceti začal hrát, a když jsme inscenaci pak obnovili pro Biskupský dvůr, měl jsem čtyřicet. Tak teď už jsem trošku starší...

Ale když jsem se dozvěděl, že budu zase hrát Cyrana, vytáhl jsem starý text, který pořád ještě mám doma, a zjistil jsem neuvěřitelnou věc. Všechny ty verše si pořád pamatuju. Umím to celé, i ostatní role. Alexandrín se krásně hraje, tak rytmicky poskakuje, a jak jsme *Cyrana* hráli dlouho, pamatuju si celou hru. Z původního obsazení zbyli kromě mě ještě Viktor Skála a Stano Slovák a na první zkoušce říkali i kluci všechny ostatní role. Je zvláštní, že to někde v paměti zůstane. Možná to bylo tím, že jsme byli mladí, pamatovali jsme si hodně a dobře jsme se učili. S přibývajícím věkem je to horší a horší. Je fantastická věc moct hrát Cyrana a nemuset se ho učit, protože v mém věku by mi to trvalo asi rok. Navíc když člověk ve verši udělá

Igor Ondříček jako Cyrano
v roce 1997

nějakou chybu, vynechá slabiku, okamžitě se to ukáže.

Co by dnešní Igor poradil tomu pětadvacetiletému, když zkoušel Cyrana poprvé?

Poradil bych mu, že někdy je lepší ubrat. Protože tenkrát to bylo trochu v duchu hesla: „Když to nejde silou, tak to jde ještě větší silou.“ Na druhou stranu jsou tam zase momenty jako třeba slavná balkonová scéna a v pětadvaceti prostě člověk umí nějak líp hořet. Ještě není životem tak usmýkaný a nezažil tolik schodů a rozhodů a štěstí a neštěstí. V pětadvaceti tam bylo míň racionality a víc emocí. Teď jsem docela napjatý, jestli je ze sebe dokážu ještě někde vydolovat. Pevně věřím, že ano, ale prostě se v tomhle věku člověk už na spoustu věcí dívá jinak. Když vidím mladé kolegy, jak pláčou, když ztratí první opravdovou lásku, říkám si: „Jéžiš, to zažiješ ještě sedmkrát.“ Už leccos relativizuju, a to Cyrano nikdy nedělal. Ale zas tu intelektuální rovinu – jak je Cyrano chytrý a umí zacházet s jazykem, jak nádherně uráží svoje nepřátele – člověk lépe obsáhne v pozdějším věku. Ideálně, aby se vše spojilo dohromady.

Co je podle tebe na *Cyranovi* pořád tak atraktivní? Je to titul, který už století a čtvrt milují jak diváci, tak herci a režiséři, a i kritici ho berou na milost.

Je tam ta romantika. Ale sama o sobě by nestačila. Ta hra klade důraz na lidské hodnoty, které bychom všichni chtěli mít, ale život nás nutí dělat kompromisy, které nám kazí morální profil. Cyrano má v poslední scéně, kdy umírá, už mžítka před očima a vidí, jak na něj jdou lež, kompromisy a předsudky, a říká jim: „Běžte pryč, vás jsem celý život odmítal!“ Myslet si něco o někom ještě dřív, než toho člověka poznám, udělat nějaký kompromis, když vím, že ho nechci udělat a že chci žít jinak... Já to dělám a myslím, že to dělají všichni. Cyrano byl schopný položit pro čest život. I když samozřejmě hodnota života se tenkrát nebrala jako dnes.

I Kristián podle mě v podstatě páchá sebevraždu, když zjistí, že Roxana víc miluje toho, kdo jí psal dopisy. Zavolá Cyrana, řekne mu: „Ty ji miluješ a teď jí to řekneš, protože mě nemiluje.“ A utíká do bitvy a nechá se zastřelit v první řadě. Byl taky rovný, kvalitní člověk a už takhle nechtěl dál žít. Není to žádný blbec, jen neumí psát verše. Akcent na tyto vlastnosti, které bychom chtěli mít a nemáme – a v divadle se můžeme dívat na to, že je někdo má, můžeme těmto lidem fandit, a pak to ještě nedopadne dobře, takže si navíc můžeme poplakat –, to je asi to, co nás na *Cyranovi* pořád láká.

I když nevím, jestli tohle zafunguje jako před těmi pětadvaceti lety. Když tenkrát přicházel konec, vždycky jsme slyšeli, jak se otevírají kabelky a vytahují kapesníčky, posmrkávalo se v tom úplném tichu,

kdy člověk opravdu slyší spadnout špendlík. V ten moment si říkáš, tohle chci ještě půl vteřiny natáhnout, než budu mluvit dál. Chceš si užít tu chvíli, kdy jsou diváci napojení a dýchají s dějem, s postavami. Je nádherné to na jevišti zažít. A myslím, že je to oboustranné. Na *Cyranovi* opravdu docházelo ke katarzi.

Rostand *Cyranu* psal taky jako reakci na dobové naturalistické divadlo, jako jakýsi návrat k romantickému divadlu velkého ducha a velkých idejí.

Myslím, že je to pořád aktuální. A pořád nás to baví, proto se taky *Cyrano* stále hraje. Já osobně velké divadlo miluju. Rád se podívám na všechno, ale když je tam špetka kvalitního patosu, tak je to pro mě to pravé divadlo. Nemyslím, že někdo na jevišti přehání, ale že nese myšlenku.

Mění se tvoje vnímání charakteru *Cyranu*? Přijde ti na něm dnes nejpodstatnější něco jiného než před těmi pětadvaceti lety?

Jasně. Dřív mi přišla nejkouzelnější ta zhrzená láska a nenaplněná touha. Dnes mě baví *Cyrano* jako cynický komentátor, to, jak se zdatně trefuje do lidí a ještě tím baví ostatní i sám sebe. Tenkrát jsem si šel užít „balkon a smrt“, teď tíhnu spíš k té intelektuálnější rovině. Moc se těším hned na první dějství, kdy *Cyrano* vyhání špatného herce z jeviště. Jen ta představa, že bych šel někam vedle do divadla a zařval: „Ven! Tohle tady hrát nebudete!“ To samozřejmě nikdo neudělá. *Cyrano* byl prostě dobrej.

Text: Jitka Šotkovská

*Celý rozhovor si můžete přečíst v programové brožuře k inscenaci *Cyrano* z *Bergeracu**

Premiéra 25. a 26. února na Činoherní scéně

Edmond Rostand

CYRANO Z BERGERACU

romantická báseň režie Stanislav Moša

DSB 2022
FESTIVAL
DIVADELNÍ SVĚT
BRNO

www.divadelnisvet.cz

MĚSTSKÉ DIVADLO
BRNO

divadlo je...

festival

24/05—29/05

NÁRODNÍ
DIVADLO BRNO

DIVADLO
RADOST

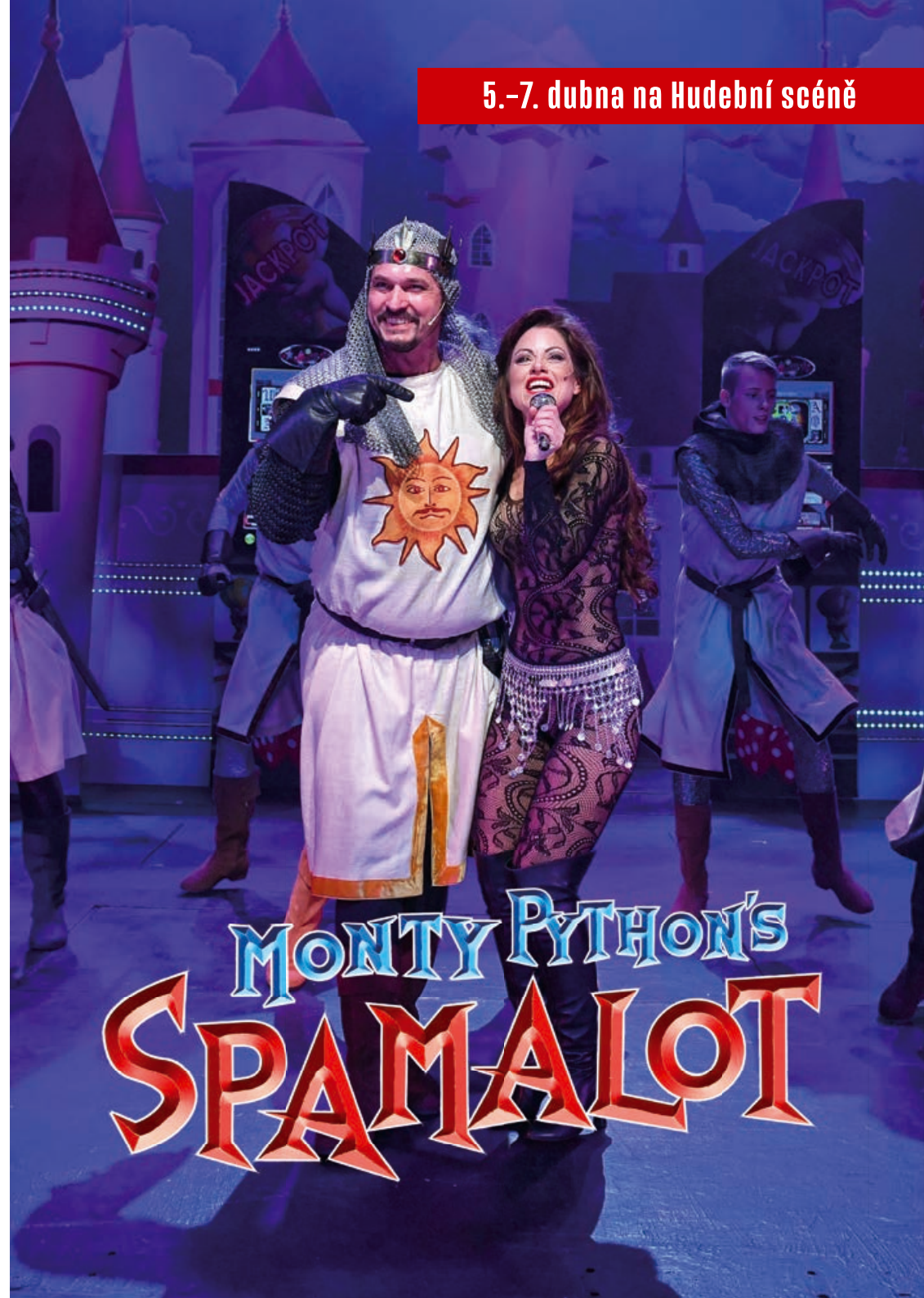
DIVADELNÍ
FAKULTA JAMU

DIVADLO HUSA
NA PROVÁZKU

DIVADLO
POLÁRKA

Za finanční podpory: **B | R | N | O** | Jihomoravský kraj | **MINISTERSTVO KULTURY** | **ŽS** | **VARŠAVA** | **Hlavní partner:** **VARŠAVA** | **Generální partner:** **RESPEKT** | **mafra** | **DNES** | **LIVYNE.NOVINY** | **IDNES.cz** | **Mediální partner:** **Česká televize**

5.-7. dubna na Hudební scéně

Muzikál, a ten angloamerický obzvlášť, je věc, jejíž vznik trvá. Je to způsobeno jednak tím, že muzikál málokdy vyskočí z jedině geniální hlavy, většinou je produktem týmů autorů i inscenátorů, kteří musí sladit své vize a pohledy; jednak tím, že muzikál je divadlo v nejlepší slova smyslu lidové – a tudíž je třeba napsané zkusit a ověřovat s lidmi, tedy diváky.

Výše řečené platí tím spíše, vyvíjí-li muzikál – jako *Matildu* – Royal Shakespeare Company (dále RSC), instituce proslulá dramaturgickou důkladností. Ta ovšem v případě *Matildy* i nemálo riskovala. Dennis Kelly, autor libreta, debutoval jako dramatik v roce 2003, pouhé tři roky před tím, než byl osloven jako potenciální autor *Matildy*. Navíc rozhodně nebyl autorem pro děti či muzikálovým specialistou, jméno si získal krutě realistickými, a přitom surreálnými hrami jako *Debris*, *Usáma je hrdina* nebo *Láska a peníze*.

Po letech vzpomínal na oslovení dramaturgyně RSC Jeanie O'Harovou takto: *Bylo to zvláštní ze dvou důvodů: prvním bylo, že muzikály obvykle nezačínají u člověka, který bude psát scénář, ten bývá často považován za dodatečný. Jeanie ovšem věřila tomu, že když začnete s dramatikem, budete se soustředit na příběh a jeho kvalitu a slova tak neskončí jako věc, která má jenom slepit písně dohromady. Druhým důvodem bylo, že jsem o muzikálech nevěděl vůbec nic. To jsem ovšem nepovažoval za problém, myslím, že o to jí vlastně šlo.*

Každopádně zde krátká časová bilance: v roce 2006 je Kelly osloven a začíná vznikat scénář. Po dvou letech práce je na konci roku 2008 osloven jako autor hudby Tim Minchin – RSC místo osvědčeného skladatele, který by napsal písně, zvolila komika, který v té době na svých vystoupeních nutil vybrané diváky, aby se oblékli do medvědího obleku, a pak s nimi tančil, komentuje to

s pobavením Kelly. Ten během první poloviny roku 2009 napsal první verzi hudby a v září se začalo s angloamerickou specialitou, tzv. workshopy (na těch se čtením a hrubým inscenováním ověřuje, co z díla funguje a co ne). Workshopy trvaly až do června 2010, v září se začalo zkoušet a 9. listopadu došlo k předpremiéře. Po ní následoval celý měsíc hraní, dalšího ověřování a upravování – a 9. prosince 2010 měla *Matilda* slavnostní premiéru. Zatím ovšem „jenom“ ve stálém sídle RSC, Stratfordu nad Avonou: podle nadšených reakcí se ovšem zdálo, že *Matilda* má i na to dobyt Londýn.

Text: Jan Šotkovský

účinkovalo mnoho dětských představitelů, například *Pískání po větru*, *BIG* či *Jane Eyrová*. Právě kvůli velkým nárokům na dětské role vznikl v divadle unikátní projekt. Jde o přípravku, do které bylo v konkurzu vybráno skoro 80 dětí. Konkurz se konal na začátku prosince 2021 a přihlásilo se do něj okolo 150 zájemců. Přípravka probíhá již od ledna a do května čeká na děti každý měsíc jiný tým lektorů z řad předních členů souborů MdB. Lektory přípravy jsou Petra Šimberová, Eva Helbichová, Hana Kratochvilová, Lenka Bartolšicová, Kristýna Daňhelová, Milan Němec, Ivana Vaňková, Svetlana Janotová, Viktoriia Matušovová, Alena Antalová, Jan Brožek a Jana Suchomelová. Dvakrát týdně se děti scházejí na čtyři hodiny, během kterých projdou lekci tance, zpěvu a herectví. Celá přípravka má svou metodiku a jejím cílem je dovést účastníky ve všech třech oborech na co nejvyšší úroveň a připravit je tak na velmi náročný proces zkoušení samotného muzikálu. Během května bude z této velké skupiny vybráno konkrétní obsazení, které se bude týkat osmnácti z nich. Je tedy jasné, že režiséra a lektory čeká velmi nelehký úkol, protože se podařilo do přípravy přijmout opravdu talentované děti. Ty jsou ve věku od 5 do 12 let a sjíždí se do našeho divadla nejen z různých koutů Brna, ale i z Olomouce, Zlína, Kyjova, dokonce i ze Slovenska.

Po výběru vlastního obsazení budou děti pokračovat již se samotnými tvůrci představení, a to s choreografkou Carli Rebecou Jefferson, režisérem Petrem Gazdíkem a dirigentem Danem Kalouskem. Věříme, že díky této důkladné přípravě se podaří zahájit zkoušení s dětmi už jako s profesionálními herci. Diváci se tak mohou těšit na skutečnou podívanou se skvělými dětskými výkony.

Text: Anna Marie Formánková

A portrait of Svetlana Janotová, a woman with dark hair pulled back, wearing a black turtleneck. She is looking directly at the camera with a slight smile. Her hands are visible, one near her face and the other near her chest.

Svetlana Janotová

Nejsem zpěvačka, ale herečka

Svetlana Janotová vstoupila do angažmá v našem divadle zobra – ještě byla ve čtvrtém ročníku na JAMU a už hrála (podle zásady, že skutečný talent se prosadí hned) Lenu v muzikálu *Peklo*, Sněhurku ve *Sněhurce a sedmi trpaslících* a Irinu v Čechovových *Třech sestřích*. V kavárně naproti divadlu jsme se společně snažili za jejími třinácti lety v MdB ohlédnout.

Co bys z dnešního pohledu poradila Svetlaně z roku 2009?

Aby se míň trápila tím, co si o ní lidé myslí. Nebo přesněji – aby se míň trápila tím, co si ona myslí, že si o ní lidé myslí. A vůbec ať se míň obává a trápí a komplikuje si život různými scénáři toho, co by mohlo být a mohlo se stát.

A změnil se za ty roky v něčem tvůj herecký přístup, tvoje pracovní metoda?

Upřímně musím říct, že se změnil v tom, že bez dvou dětí jsem dokázala věnovat víc času přípravě a být v ní důkladnější než s dvěma dětmi. Občas si i musím vynadat, abych si dokázala ukrást čas pro sebe a dopřála si trochu toho klidného rozjímání nad rolí. Zase doufám, že jsem schopná to aspoň částečně vynahradiť větší zkušeností a větší sebedůvěrou. Každopádně když jsem v divadle, snažím se být naplno v divadle, a když jsem doma, snažím se být naplno doma.

Tví rodiče jsou – což je obecně známo – herci. Z toho, že jsi šla studovat herectví, soudím, že tě to neodradilo.

Neodradilo. Já si vždycky myslela, že je to krásná práce. Ale taky dlouho trvalo, než jsem dospěla k tomu, že to sama chci dělat. Nebyla jsem rozhodně extrovertní dítě, žádný předváděcí typ, až v maturitním ročníku se to ve mně zlomilo a rozhodla jsem se to zkusit. Překvapilo to i mou rodinu, sami říkali, že se bojím, že jsem na herectví málo průbojná, až moc zranitelná. Ale vzali mě a na JAMU už jsem velmi rychle věděla, že divadlo opravdu chci dělat.

Prásknu se, že jsem na JAMU psal posudek na tvůj absolventský výkon a že jsem o tobě tehdy psal jako o typické naivce, ale ty jsi ze šuplíku naivky rychle vykročila k tomu, čemu se říkávalo „první obor“, k velkým dramatickým rolím...

Ale já ty naivky měla ráda a dodnes se ke mně vrací, teď třeba v chystaných *Devíti krá-*

žích. Ale pravda je, že po Irině ve *Třech sestřích* a Wendle v *Probuzení jara*, což naivky řekneme jsou, přišla hned Velma Kellyová v *Chicago*, titulní role v *Papežce*, Portie v *Benátském kupci*, prostě samé krásné role. A herectví, jak víš, je závislé na štěstí, na příležitostech, na tom být ve správný čas na správném místě. A pak taky na tom, co v tobě režisér uvidí, což může být i to, co sama v sobě nevidíš...

A kdys měla pocit, že v tobě režisér vidí něco, co v sobě nevidíš?

To byla asi ta Velma Kellyová. A přitom jsem už na přijímačkách na JAMU zpívala All That Jazz a vůbec milovala *Chicago*. Ale stejně jsem měla trochu pocit, že to možná přišlo trochu brzo a jsem ještě mladá. Ale samozřejmě zaplatpánbůh, že to přišlo, nemuselo to přijít vůbec. A zase jsem byla ráda, že můžu ukázat úplně jiné polohy než ty naivní.

Mám pocit, že zásadní role v tvé kariéře, u které jsem měl pocit, že nad tvým výkonem zavládlo bezvýhradné divácké i kritické nadšení, byla Alex Owensová ve *Flashdance*. Vnímala jsi to podobně?

To byl opravdu velký a zásadní dárek. I v tom, že to byla výrazně taneční role – já k tanci vždycky tíhla a nejmí si v něm věřila. Takže nejenže je Alex krásná role vůbec, ale mohla jsem se v ní tanečně vyřádit. Asi jo, asi jsem to jako jistý vrchol vnímala: po roce hraní *Flashdance* jsem si řekla, že už mám za sebou jako herečka tolik hezkého, že je čas mít první dítě bez pocitu, že jsem se zatím dostatečně nerealizovala.

Mluvili jsme o tom, že hraješ hodně dramatických rolí, žen, které milují, jsou milovány, bojují, touží, trápí se, umírají... Jaká je tvoje duševní hygiena, aby tě nepožraly ty velké emoce, s kterými na jevišti obcuješ?

Hygiena jsou ty zmiňované děti. Když přijdu domů, tak chci být co nejpohodovější mam-

S Kristianem Pekarem v dramatu *Cyrano z Bergeracu*, režie Stanislav Moša

S Igorem Ondříčkem v dramatu *Cyrano z Bergeracu*, režie Stanislav Moša

Jako *Pretty Woman* ve stejnojmenném muzikálu, režie Stanislav Moša

ka a hlavně přítomná. Mamka, která věnuje pozornost svým dětem. A když mluvíš o tom požíráni emocemi, tak na to ani nejsem povaha, myslím, že jevištní emoce umím hodně rychle odříznout a v rolích se neutápím. S tím souvisí i to, že jsem nejradši co nejděle doma, chodím do divadla vesměs jak nejpозději lze a do kostýmu se ideálně oblékám až na poslední chvíli, rozhodně v něm neseďím hodinu před začátkem v šatně. Mě vlastně dlouhé soustředění před představením spíš znervózňuje. Když mě jednou viděl Dodo Gombár, že deset minut před začátkem *Žitkovských bohyní* ještě nejsem v kostýmu, tak ho málem kleplo. (úsměv)

Po relativně dlouhé době jsi ukázala teď v Prvním rande ale i svou komickou tvář. Bavilo tě to?

Moc. Moc. Bylo to velmi občerstvující. Ale myslím, že to je inscenace, kterou si užíváme všichni. Baví mě být součástí tak hra-

vé company, po delší době se můžu vyřadit v hromadných hudebních číslech. A taky vystřídám několik poloh v různých kratších výstupech. Skvělý! A komickým rolím se ani do budoucna rozhodně nebráním! (úsměv)

Co by sis chtěla zahrát?

Nějakou dobrou konverzačku třeba. Líbí se mi americká dramatika 20. století, Neil Simon, Arthur Miller, Tennessee Williams. Silný příběh, reálné situace, skvělé dialogy. To bych si dala. Jinak vysněnou roli nemám. Já hrála tolik krásných rolí, že už jsem spokojená.

Tvá poslední role je Roxana v *Cyranovi z Bergeracu*, kterou jsi takřikajíc převzala po Alence Antalové – jaké to je zdědit takhle postavu?

Alenka byla na jedné z generálek a nechala se slyšet, že si pořád všechno pamatuje a je připravená kdykoliv zaskočit, takže to možná úplně zděděné ještě není. (úsměv) Ale

vážně – rozhodně jsem neměla v plánu se jakkoli na sílu vymezovat a snažit se to za každou cenu pojmout po svém. Naopak, podívala jsem se hned na záznam, jak to Alenka dělala, s tím, že vše, co se mi bude líbit, jsem připravena si půjčit a inspirovat se. Ale zároveň nemám pocit, že Alenku napodobuju nebo že by to nebyla moje Roxana, ale její – jsme určitě jiné.

Jestli mě něco trápilo, pak to, abych nezdržovala Igora Ondříčka jako Cyrana – ten byl postavou už od první čtené tak prostoupený, že jsem pokaždé, když jsme zaváhali, se mu v duchu omlouvala, že ho brzdíme. On má celou hru tak v uchu, že často nahazuje i kolegům texty dřív než nápověda. Tak jsem hodně stála o to, abych mu to jednak nekazila a jednak, aby ho to se mnou bavilo a abych pro něj byla dobrá parťačka. Snad se to povedlo.

A jak jsme mluvili o těch těžkostech přípra-

vy s dětmi – u Roxany jsem si musela i nařizovat budík, když jsem usnula spolu s nimi, abych zase vstala a mohla se učit text.

Nejen tví rodiče, ale i tvůj muž je herec. Jak moc jste k sobě kritičtí?

Myslím, že dost. Ale citlivě. Samozřejmě, že se známe důkladně, takže si na sobě všimneme i věcí, které jiní nepoznají. Ale zase víme, že ne vše vždycky vyjde, a známe tu profesi z obou stran, takže do sebe nijak přehnaně nešíjeme. Každopádně si určitě ty věci říkáme, žádné zdvořilostní tanečky. A Lukáš párkrát dokázal pojmenovat věci tak, že jsem mu musela dát za pravdu a vzala jsem si to k srdci. A totéž platí opačně.

Hráli jste někdy na jevišti pár?

Človče, nehráli! Nebo ano, v *Pokrevních bratrech*, ale tam to byl jen jemně naznačený milostný vztah. Trošku mě to mrzí, ale třeba to ještě přijde. A docela se na to těším, ráda bych tu zkušenost měla. Ale možná se těším,

V muzikálové komedii *První rande*,
režie Stanislav Moša

protože tu zkušenost nemám. (úsměv) Ale třeba moji rodiče hráli pár na jevišti často a fungovalo jim to dobře. Myslím, že to bylo tím, jak se navzájem jako herci i lidé respektovali a byli tzv. na stejné tvůrčí vlně.

Tvůj muž není jen herec, ale i skladatel: nezkusila jsi za ním někdy přijít, aby napsal dvanáct písní a bylo na světě sólové CD Svetlany Janotové?

Tak to se nejenže nikdy nestalo, ale ani nikdy nestane. (úsměv) A víš proč? Já totiž nejsem zpěvačka, ale herečka.

Já myslím, že naši diváci by s tvrzením, že nejsi zpěvačka, nesouhlasili...

To je ale chyba! (smích) Já jsem alergická i na pojem „muzikálový zpěvák“. Jsou herci, kteří umí navíc zpívat. A pak jsou zpěváci, kteří mají v repertoáru i muzikálové písně. A já jsem rozhodně ten první případ. Já až teď po pětatřicítce jsem schopna zpívat na koncertě sama za sebe a třeba si to i užít, dlouho jsem s tím bojovala. Mně vyhovuje, když píseň zpívá postava, ne Svetlana v civilních šatech s mikrofonem v ruce.

Text: Jan Šotkovský

Tracy Letts:

předpremiéra

MARY PAGE MARLOWOVÁ

rodinné drama o hledání smyslu života

Neobvykle pojaté drama začíná pohledem na rozvádějící se pětáctyřicetiletou účetní Mary a pokračuje jedenácti obrazy, kde ji na přeskáčku vidíme v různých životních fázích. Napínavý i dojemný příběh tak vybízí, abychom si sami ze všech střípků poskládali mozaiku celého jejího života. Tuto pozoruhodnou hru v dubnu uvedeme ve dvou unikátních předpremiérách.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: M. Sedláčková, R. Coufalová, L. Bergerová, B. Goldmannová, B. Slaninová, A. Bergerová nebo G. Čtveráčková a další.

Pippa Cleary, Philip LaZebnik, Ronald Kruschak:

SNĚHURKA A JÁ

pohádkový muzikál pro celou rodinu

„Příteli můj kouzelný, pověz, je nějaká snad hezčí než já?“ Když se zlá Královna od svého Zrcadla dozví, že brzy ji v kráse předčí její nevlastní dcera Sněhurka, přivede ji to k dábelckému plánu, ve kterém chce změnit šťastné konce všech známých pohádek. A dobrodružný příběh plný pohádkových postav i zachránců ze světa lidí může začít! Sláva všem pohádkám!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: B. Goldmannová nebo H. Holišová nebo A. Zelová, E. Mertová nebo E. Bergerová, A. Janíčková nebo B. Slaninová, O. Komínek nebo L. Matouš a další.

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

Ztřeštěný muzikál si bere na paškál legendu o hrdinném králi Artušovi a jeho rytířích kulatého stolu a obrací ji celou vzhůru nohama. Střílí si jednoduše úplně ze všeho, a to včetně sebe samého, když paroduje manýry muzikálových písní i protagonistů. *Spamalot* je zkratka pravým bombónkem nejen pro milovníky Monty Pythona, ale pro všechny, kteří se rádi smějí.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, H. Holišová nebo A. Zelová, J. Brožek nebo O. Haláček, D. Rymeš nebo M. Salvadori, O. Studénka nebo D. Vitázek, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Veston, Vicki Baumová:

GRAND HOTEL

elegantně excentrický muzikál

Luxusní *Grand Hotel* plný snů, vášní, lásky, ale i zklamání a bolesti opět láká k návštěvě. Za doprovodu swingové hudby, která vás vtáhne do atmosféry Berlína 20. let, se v něm setkáte s pohnutými osudy několika hotelových hostů a zaměstnanců, jež vás zcela pohltní. Neváhejte a vstupte do tohoto působivého muzikálového hotelu! *Grand Hotel* je tu k vašim službám!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: L. Janota nebo L. Vlček, K. Daňhelová nebo M. Matějová, K. Pekar nebo A. Slanina, L. Bergerová nebo M. Sedláčková, R. Novotný nebo O. Smysl a další.

PROGRAM DUBEN

PROGRAM KVĚTEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

PÁ	1.4.	19.00	Světáci	AB5
SO	2.4.	19.00	Světáci	AB6
NE	3.4.	19.00	Hrabal a muž u okna	E7
PÁ	8.4.	19.00	Mary Page Marlowová	
SO	9.4.	19.00	Mary Page Marlowová	
PO	11.4.	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ÚT	12.4.	19.00	Světáci	A2
ST	13.4.	18.00	Světáci náhrada za 24. 1. 2022	SP
ČT	14.4.	19.00	Světáci	A4
PÁ	15.4.	18.00	Cyrano z Bergeracu	
SO	16.4.	18.00	Cyrano z Bergeracu	
ÚT	19.4.	18.00	Pro nic za nic	PPP
ST	20.4.	18.00	Pro nic za nic	P18
ČT	21.4.	19.00	První rande	zadáno
PÁ	22.4.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	C5
NE	24.4.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	D
PO	25.4.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	A1
ÚT	26.4.	19.00	První rande	C2
ST	27.4.	19.00	První rande	
ČT	28.4.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	C4
PÁ	29.4.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	E5
SO	30.4.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AG

HUDEBNÍ SCÉNA

PÁ	1.4.	18.00	Sněhurka a já	
SO	2.4.	14.00	Sněhurka a já	
SO	2.4.	18.00	Sněhurka a já	
NE	3.4.	14.00	Sněhurka a já	
NE	3.4.	18.00	Sněhurka a já	
ÚT	5.4.	18.00	Monty Python's Spamalot	
ST	6.4.	19.00	Monty Python's Spamalot	
ČT	7.4.	18.00	Monty Python's Spamalot	
SO	23.4.	19.00	Devět křížů	
NE	24.4.	18.00	Devět křížů	
PO	25.4.	19.00	Devět křížů	
ČT	28.4.	19.00	Grand Hotel	R2021/X2021
PÁ	29.4.	18.00	Grand Hotel	
SO	30.4.	19.00	Grand Hotel	Z2021/T2021

ČINOHERNÍ SCÉNA

NE	1.5.	19.00	Antonius a Kleopatra	A2021
PO	2.5.	19.00	Antonius a Kleopatra	M2021
ST	4.5.	19.00	Světáci	A3
ČT	5.5.	18.00	Světáci	
PÁ	6.5.	19.00	Světáci	C5
SO	7.5.	19.00	Světáci	
NE	8.5.	18.00	Cyrano z Bergeracu	
PO	9.5.	19.00	Osmičky	
ÚT	10.5.	18.00	Osmičky	
ST	11.5.	19.00	Splašené nůžky	
ČT	12.5.	18.00	Splašené nůžky	
PÁ	13.5.	18.00	Splašené nůžky náhrada za 30. 1. 2022	
PO	16.5.	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
ÚT	17.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	E2
ST	18.5.	19.00	Cyrano z Bergeracu	
ČT	19.5.	19.00	Vrabčák a anděl	
PÁ	20.5.	19.00	První rande	A5
SO	21.5.	19.00	První rande	
NE	22.5.	19.00	První rande	E7
PO	23.5.	18.00	První rande	SP
ST	25.5.	20.30	Proměna	
ČT	26.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB4
PÁ	27.5.	17.30	Do hajan!	
SO	28.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB6
NE	29.5.	18.00	NE/NORMÁLNÍ	
PO	30.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB1

HUDEBNÍ SCÉNA

NE	1.5.	19.00	Grand Hotel	V2021
PÁ	13.5.	14.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
PÁ	13.5.	19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
SO	14.5.	19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
NE	15.5.	18.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
PO	16.5.	19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
ČT	19.5.	18.00	Noc na Karlštejně	zadáno
SO	21.5.	19.00	Pretty Woman	
NE	22.5.	19.00	Pretty Woman	
ÚT	24.5.	19.00	Pýcha a předsudek	
ČT	26.5.	17.00	Zázrak (s)tvoření	
PÁ	27.5.	17.30	Médea	
NE	29.5.	18.00	Runners	
ÚT	31.5.	18.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	

BISKUPSKÝ DVŮR

SO	28.5.	20.30	Eliška/Rejčka	
NE	29.5.	20.30	Eliška/Rejčka	
PO	30.5.	20.30	Eliška/Rejčka	
ÚT	31.5.	20.30	Eliška/Rejčka	

Světáci

Grand Hotel

Pretty Woman

Divadelní svět Brno 2022

Veřejná generálka Premiéra

Igor Ondříček, Klára Latzková:

ELIŠKA/REJČKA historická freska, světová premiéra

Touha po štěstí, lásce a moci je hnací silou života dvou královen – Elišky Přemyslovny a Elišky Rejčky. Obě přitom chtěly to samé: osobní štěstí ve spokojené zemi. Původní drama, jež zahájí letní produkci na Biskupském dvoře, tedy vypráví hlavně o tom, že když dvě ženy dělají totéž, není to totéž. Jejich životní osudy pro vás rozkryjeme ve světové premiéře!

Režie: Igor Ondříček

Hrají: B. Goldmannová, L. Bergerová, A. Slanina, M. Mihál a další.

Brian Yorkey, Tom Kitt:

NE/NORMÁLNÍ komorní muzikál

Skutečně výjimečný hudební titul, jenž vypráví spletitý příběh rodiny Goodmanových, akcentuje téma bipolární poruchy a její vliv na rodinné zázemí. Možná riskantní výběr netradičního námětu byl však hlasitě podpořen diváckou odezvou. A není se čemu divit – emocemi nabitý děj je navíc podtržen vynikající pop-rockovou hudbou a perfektními hereckými výkony!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, L. Janota, M. Salvadori, E. Skálová, J. Florián a D. Vitázek.

Edmond Rostand:

CYRANO Z BERGERACU romantická báseň

V jedinečné postavě dlouhonošého Cyrana se snoubí udatný šermíř, naježený vznětlivec a výmluvný fanfarón s břitkým i něžně lyrickým básníkem, kavalír a chrabrá gaskoňský mušketýr s nesmělým milencem i ošklivost zevnějšku s duševní krásou a ušlechtilostí. Na Činoherní scéně opět „svůj širák odhodí v dál“ a navzdory všemu a všem bude hájit „štit svůj čistý“.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček, S. Janotová, K. Pekar, V. Skála, M. Isteník, O. Smysl a další.

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance:

PRETTY WOMAN romantický muzikál

Prostitutka Vivian potká podnikatele Edwarda a je z toho láska jako trám. Tato jediná věta stačí, abyste uhádli, že řeč je o slavné romantické komedii *Pretty Woman*, jejíž muzikálová verze nabízí nejen všechny známé filmové hlášky a scény, ale navíc i strhující hudbu ve svižném pop-rockovém rytmu a skvělé herecké výkony. A jak jinak – končíme happy endem!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: H. Holišová nebo S. Janotová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, K. Daňhelová nebo D. Křížová, R. Jícha nebo I. Ondříček a další.

Pěstounské pasy

Stali jsme se partnery nové kampaně Jihomoravského kraje na podporu pěstounské péče, jejíž hlavní součástí je projekt Pěstounské pasy. Spoty k dané kampani, která má rozšířit povědomí o pěstounství v Jihomoravském kraji, namluvili herci z našeho divadla – Lucie Bergerová, Pavla Vitázková a Petr Halberstadt. Ve čtvrtek 17. března 2022 ve 14.00 hodin byla v Galerii Vaňkova slavnostně zahájena výstava ke kampani, jejíž součástí byl i křest Pěstounských pasů – malé kartičky velkých výhod jako poděkování pěstounům za jejich zásluhou a náročnou práci. A právě na základě předložení tohoto pasu na našich pokladnách získávají nyní jeho držitelé slevu 33 % na nákup vstupenek. Více informací o celém projektu naleznete na www.pestounijmk.cz.

Kromě této novinky rádi připomínáme, že samozřejmě nadále stejná sleva automaticky platí pro děti do 15 let a po předložení příslušných dokladů i pro studenty, důchodce a držitele průkazů ZTP a ZTP/P. Při online nákupu s uplatněním slevy je nutné konkrétní slevu doložit patřičným dokladem společně s předložením vstupenky. A navíc to vše nyní již bez nutnosti mít v divadle nasazený respirátor. **Těšíme se na vaše usměvavé tváře!**

BISKUPSKÝ DVŮR 2022

Městské divadlo Brno · SNIP & CO, reklamní společnost, s.r.o.
Moravské zemské muzeum
uvádějí

ELIŠKA/REJČKA
28. 5. – 3. 6. a 24. – 27. 6.

SVĚTÁCI
5. – 9. 6.

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE
11. – 14. 6.

O STATEČNÉM KOVÁŘI
16. – 18. 6.

NAPOLEON ANEB ALCHYMIE ŠTĚSTÍ
20. – 22. 6.

LAKOMEC
29. 6. – 1. 7.

CYRANO Z BERGERACU
3. – 5. 7.

Městské divadlo Brno

NOC NA KARLŠTEJNĚ
7. – 9. 7.

MENDEL ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ
20. – 22. 7.

Prožijte poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, v jednom z nejromantičtějších zákoutí v centru Brna pod hvězdným nebem!

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea, vstup je ze Zelného trhu.

Hraje se vždy od 20.30 hodin ve venkovních prostorách a za každého počasí.

SNIP & CO®
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Vstupenky lze zakoupit on-line a v pokladně MdB, Lidická 16, tel.: 533 316 360, www.mdb.cz

Koncert

BRNO PRO UKRAJINU

Během koncertu Diecézní charita Brno vybrala přes 150 000 na podporu uprchlíků z Ukrajiny

Mise pomoci na polsko-ukrajinské hranici

Celé to začalo nápadem Jakuba Przebindy, se kterým za mnou přišel na představení *Cyrana*. „Pojedu na hranice s Ukrajinou v pondělí v noci. Přidáš se?“ řekl mi tehdy. Vedlo ho k tomu nutkání něco udělat, protože pouze přihlížet se zkrátka nedalo. A právě tohle nutkání se jako nemoc rozneslo daleko za hranice Městského divadla Brno. Do sbírek a pomoci se nakonec zapojilo tolik lidí, že jsme nestačili koukat. Recepce našeho divadla se plnila plenkami, léky, trvanlivými potravinami a dalšími potřebnými věcmi. Museli jsme je nosit jinam, aby nedošlo k naplnění celé místnosti. Lidi ochotní pomáhat volali Kubovi tak často, že mu telefon sloužil spíše jako polštář. Vlna solidarity, která se zvedla, byla až dechberoucí, a i proto jsme se rozhodli udělat z celé mise nějaký výstup, abyste vy všichni, kteří jste řídili, nosili, třídili, popisovali, organizovali, půjčovali auta a zkrátka pomáhali všemi možnými prostředky, věděli, že vaše úsilí nebylo k ničemu, ba naopak velmi pomohlo mnoha lidem usnadnit jejich život ve velmi nelehké situaci.

Teď trocha čísel. Na hranice se vypravilo sedm vozidel, z toho dvě dodávky a pět osobních aut, plných pomoci. Jejich řidiči uje-

li dohromady přibližně 11 000 km, převezli 28 lidí, všechno ženy a děti, a jednu kočku. Na hranice byla dopravena pomoc v hodnotě několika stovek tisíc. Mezi věcmi byly mimo jiné i léky, powerbanky či dva balíky granulí pro psy.

Posádky: Jiří Ressler, Tomáš Sagher (naši průzkumníci, průkopníci); brácha Jiřího Resslerera (převoz Brno–Liberec); Jakub Przebinda, Barbora Goldmannová (úderná dodávka MdB); Jan Brožek, Zuzana Holbeinová (ta druhá dodávka); Nikol Wetterová, Rastislav Širila (hádejte, kdo mluvil více?); Libor Matouš, Irena Mlejnková (vyzenovaní milenci); Jan Ludva, Tamara Dikyová (jediní s koženými sedačkami a jediní, komu se v autě pozvracelo dítě); Petr Drábek, Josef Mikulka (naše skupina Ondráš).

Může se zdát, že vami poskytnutá pomoc končí na skládce, ale s rychlostí, jakou je vykládána, tak s takovou, ne-li větší, je nakládána do bílých dodávek, které míří přímo na Ukrajinu nebo do táborů, jež jsou zřízeny v Polsku okolo celé hranice.

Děkujeme všem, kteří se zapojují do pomoci Ukrajině!

Text: Jan Brožek

Rastislav Širila

Má volba byla jasná

S Lucíí Bergerovou a Danielem Rymešem
v dramatu *Cyrano z Bergeracu*,
režie Stanislav Moša

Dalším přírůstkem do velké divadelní rodiny je Rastislav Širila. Zdatný tanečník a zpěvák postupně dostává role v nových titulech. Zatím jsou to jen malé roličky, ale šikovný mladík s komediálními talentem se v divadle nikdy neztratí. Proč komediální? Nejlepší část našeho rozhovoru totiž nastala po vypnutí diktafonu, kdy začal vyprávět historky ze svého života a skvěle bavil celé osazenstvo kanceláře. Ale to si s dovolením necháme pro sebe.

Rasťo, popiš nám tvoji cestu k divadlu.

Začátek se bude datovat nejspíš k nástupu na konzervatoř. Ale asi úplně první kontakt s nějakou formou účinkování jsem měl v jedenácti letech, kdy jsem udělal konkurz do operního studia při Národním divadle moravskoslezském. Mojí první inscenací, ve které jsem účinkoval, byl muzikál *Cabaret* v roce 2007 v režii Petera Gábora. Měl jsem tam roli malého chlapce z Hitlerjugend. Posléze jsem hrál různé dětské role v operách a muzikálech, dokonce i v baletu. A tam si mě vyhlédla herečka Hana Prymusová, která vedla v Ostravě dramatický kroužek a vzala si mě tam. Takže když jsem se v 9. třídě rozhodoval, kam dál, byla konzervatoř naprosto logickou a jasnou volbou. Vzpomínám si, že většina mých spolužáků tehdy vůbec netuši-

la, jakou školu si má vybrat, kam směřovat svoji budoucnost. Ale já to měl naprosto jasné. Naopak, když se mě někdo zeptal: „A co když ti to nevyjde? Máš nějakou rezervu?“, neuměl jsem na to vůbec odpovědět. Má volba byla jasná. Buď konzervatoř, nebo konzervatoř. Nic jiného. Naštěstí mi to vyšlo. Hlásil jsem se na obor klasický (operní) zpěv a na herectví. A nastalo obrovské dilema, protože jsem obě přijímací komise ujišťoval, že pokud mě vezmou, určitě nastoupím zrovna k nim. Vybral jsem si nakonec herectví.

A jak se to tak stalo?

Bylo to hodně těžké. Když jsem se ale rozhodoval, kam jít, tak mi vlastně pomohla... možná maličkost, ale tenkrát pro mě byla důležitá. Já totiž byl přijat na herectví jako první v pořadí, kdežto na operní zpěv jako

druhý. A to rozhodlo. Asi je mi herectví souzeno. Doufám, že mi to už na operním zpěvu odpustili.

A co bylo dál?

Ve druhém ročníku na konzervatoři jsem pak začal pracovat jako uvaděč v Národním divadle moravskoslezském a při tom předávání různých kytic na scéně si mě všimla asistentka režie z operního souboru a ta mi nabídla různá účinkování v company. Takže se mi to mé působení v divadle rozšířilo ještě o tuto oblast. Jeden večer jsem seděl v šatně a druhý večer jsem byl herec na jevišti. Mé kolegyně ze šatny se mě vždycky ptaly: „Rastíku, zítra jsi tady s námi, nebo hraješ? To ti možná přineseme kytku.“ Později jsem začal hostovat i v činoherních inscenacích. Dokonce bylo jedno období, kdy jsem účinkoval ve všech operních titulech, které byly v té době na repertoáru. Díky tomu jsem se dostal na jeviště mnohých scén v republice, například jsem hrál ve Stavovském divadle, v historické budově Národního divadla, ve Státní opeře nebo v Národním divadle v Bratislavě. Byla to úžasná zkušenost. Později jsem začal dostávat i malé role v opeře. Snažím se totiž i nadále udržovat klasické vedení hlasu a jsem každoročně hostem koncertu duchovní hudby, kdy představuji trochu lehčí repertoár klasického charakteru. Nechci se zaměřovat pouze na muzikál. Ale zpět k mému účinkování na operní scéně v Ostravě. Po celou dobu jsem totiž sledoval každé představení z portálu u inspicienta. Načež se stalo, že divadlo za něj hledalo zástup, protože jediná inspicientka byla na jistou dobu zdravotně indisponovaná. A tehdy někdo navrhl mě, protože tam prý stejně pořád sedím a znám to, tak jsem se v devatenácti letech stal na určitou dobu inspicientem operních představení. Jestli si myslíte, že je to jednoduchá záležitost, tak to tedy opravdu není. Je to náročné v tom, že inspicient nepracuje pouze s textem, ale má klavírní výtah celého díla a musí se v něm přesně orientovat, zejména pak v dlouhých hudebních pasážích, kdy není zpívaný text. To bylo velmi náročné. Dostal jsem tehdy k nastudování klavírní výtah opery Benjamina Brittena *Zneuctění*

Lukrécie pod režijním vedením Jiřího Nekvasila. Mým úkolem byla nejen inspicientská část práce, ale také jsem zde měl na starosti změnu osvětlení celé inscenace (v jiných divadlech to není v kompetenci inspicienta), takže jsem měl na starosti nejen strojní část (*inspicient hlídá veškeré přestavby na jevišti – pozn. aut.*), ale také každou světelnou změnu. Byl to takový křest ohněm. Navíc jsem musel hlásit vše dvojjazyčně, protože v opeře často hostují zahraniční umělci, jinak tomu bylo i tady. A v případě Luciana Mastra, který v tomto kusu hrál, jsem hovořil i italsky. Od té doby znám větičku: „Grazie per la prova e buona notte – Děkuji vám za zkoušku a přeji dobrou noc.“ A také skvěle umím: complimenti complimenti, bravi tutti... Byla to skvělá škola.

A co jsi dělal po skončení konzervatoře?

Po maturitě jsem se ještě necítil na to, abych šel do provozu. Neměl jsem tolik zkušeností a cítil jsem, že potřebuji ještě víc znalostí. Proto jsem zkusil zkoušky na JAMU na činoherní herectví, ale inklinoval jsem k muzikálu. Jenže tehdy se neotevíral muzikálový ročník. Proto mě ani nemrzelo, že mi to tenkrát nevyšlo. Počkal jsem si tedy jeden rok a napřel všechny síly na přípravu na zkoušky do muzikálové třídy. I tehdy se mě všichni ptali: „A co když to nevyjde? Co budeš dělat?“ A já opět neměl odpověď na tyto otázky. Prostě jsem věděl, že to musí vyjít. Že pro to budu dělat maximum a povést se to musí! Naštěstí to vyšlo a najednou jsem zde.

Počkat. Ta studia na JAMU jsi nějak rychle přeskočil. Jak sis užíval JAMU?

Bylo to prostě úžasné. To byla nádherná doba a myslím, že úplně ještě neskončila. Sice jsem už absolventem, ale pořád se nechci té škole vzdát. Proto tam pořád chodím zpívat, zkoušet, já to prostě miluju. Já jsem si zamiloval Brno velmi rychle. Hned po prvním roce studia jsem věděl, že tady chci zůstat. Nestýskalo se mi po domově... ano, po rodičích ano, ale ne po Ostravě. Jižní Morava mi prostě přirostla k srdci.

A jaká tedy byla tvoje cesta do našeho divadla?

V absolventském ročníku, který vedl Petr

Štěpán a Mirek Ondra, jsem najednou stál před problémem, které divadlo oslovit. Protože já opět chtěl jen do Městského divadla. V té době jsem zde již hostoval v muzikálu *Mamma Mia!* a znal jsem to tu. Věděl jsem, že přesně tento druh divadla mi vyhovuje nejlépe. Nedovedl jsem si představit, že bych hrál třeba v HaDivadle. Jejich repertoár také znám, ale moc tomuto typu divadla nerozumím a nedovedl jsem si sám sebe představit jako součást tohoto týmu. Protože moje další herecká zkušenost byla podepřena hostováním v muzikálu *Pretty Woman*, ujasnil jsem si, že chci právě sem. A opět jsem napřel všechny své síly k tomu, aby má práce byla co nejlepší a abych zde mohl získat angažmá. Šel jsem za panem ředitelem Mošou a nabídl mu sám sebe jako nadšený externí spolupracovník... a bylo z toho angažmá. Raduji se z toho upřímně každý den.

A kdyby nevyšlo naše divadlo? Opravdu neexistoval žádný záložní plán?

Neexistoval. A vím jistě, že bych nešel do jiného divadla. Hostuji ještě v divadle v Plzni, ale tady jsem nadšen z pracovního prostředí, které v jiném divadle není. A kdybych se opravdu nedostal hned napoprvé, stejně bych to pořád zkoušel znovu a znovu. Jinou cestu jsem neměl. Do Plzně jsem tenkrát šel jen proto, abych si vyzkoušel konkurz, a protože jsem v té době neměl nic jiného. A jelikož mě vybrali, nechtěl jsem to pak odmítat. Ale já jiné konkurzy nezkouším. Chci odvádět dobrou práci právě zde, v tomto divadle. Mám to tak prostě uzpůsobeno. Stejně jako Japonci i já považuji úspěch pracovní za úspěch v životě. Je to pro mě hodně důležité. Zmínil jsi, že se věnuješ opernímu zpěvu. Ten je přece jen trochu odlišný od toho muzikálového. Řekni mi, v čem je jiný?

Je to trochu odlišnou technikou, byť obojí je na stejném základu. Fyziologie hlasu zůstává stejná. Opera se ale zpívá s větší dechovou hloubkou, používá se víc hlavové rezonance a zejména u mužů je to rozdílnou mírou krytí, velmi zjednodušeně, je to způsob přechodu do vyšších tónů. V muzikálu se ten tón zazpívá více otevřeně, opera ho zase více za-

krývá. Takže kdybych zpíval třeba G2 v opeře otevřeně, pak je to považováno za chybu, naopak kdybych v muzikálu používal operní techniku, znělo by to příliš školeně. Naštěstí ten žánr s sebou nese i použití správné techniky. Rozhodně nad tím nemusím přemýšlet. **A jaké máš koníčky? Najdou se nějaké?** Rozhodně ano. Moc rád hraji na akordeon, na klavír a jsem vodní záchranář. Což je asi jediný obor, který je úplně mimo.

To mi trochu rozveď. Děláš plavčíka?

Ano, jen mám vyšší akreditaci. Začínal jsem jako plavčík, potom mistr plavčík a teď jsem vodní záchranář. Můžu asistovat záchranné službě a jsem proškolený pro práci s přístrojovou technikou, jakou je třeba automatizovaný externí defibrilátor. Ještě pořád chodím do aquaparku pomáhat tam. To mám po mamince, protože ona je zdravotní sestřička a evidentně jsem něco podědil. Třeba moje auto je kompletně vybaveno jako „sanitka“, mám tam i stripy a dost často jsem to využil. Například na soustředění se spolužáky z JAMU, kde jsme chystali naši absolventskou inscenaci. Tam mi Petr Štěpán začal říkat primář Sova. Když se stala nějaká nehoda při fotbálku, ihned jsem přinesl své dvě aktovky a začal ošetřovat. Od té doby jsem měl denně ráno před zkouškou ambulanci – tahal jsem klíšťata, třísky... teprve potom jsem mohl začít pracovat jako herec. Paradoxně z tohoto soustředění mám nejvíc fotek nikoliv hereckých, ale záchranářských. Nosil jsem tam totiž vždy pracovní tričko s nápisem: „Vodní záchranář – hlídám, ošetřím, zachráním!“

A od této historky nebylo daleko k další veselé historce... Rastá ožil a najednou bylo kolem spousta smíchu a radosti. Možná působí nenápadně, ale nenápadný rozhodně není. Doufám, že brzy projeví svůj talent nejen v hudebních rolích, ale opravdu se na něj těším v nějaké činohře. Nejlépe komedii. Rastó, moc díky za skvělý rozhovor a úžasnou atmosféru, kterou jsi nám vytvořil. Přejeme ti hodně úspěchů v životě... a tudíž samozřejmě i na jevišti.

Text: Helena Brzobohatá

Sice není kmenovou členkou orchestru MdB, ale již hostuje v několika inscenacích, proto ji lze považovat za součást našeho divadla. Ester Švábková je hráčka na bicí nástroje, perkusistka, ale také zpěvačka, skladatelka, protagonistka vlastních klipů a učitelka hudby. Dalo by se s ní povídat dlouhé hodiny, energie z ní jen srší. Takže jestli vás zajímá, jak se dostala k bicím, co všechno jí baví a co má ráda v divadle, následující řádky jsou právě pro vás.

Ester, jak ses dostala k muzice?

Pocházím z muzikantské rodiny, kde hudba byla každodenní samozřejmostí, a spousta času jsme trávili také v církevním prostředí, kde se pořád něco hudebního a uměleckého produkovalo. Moje první učitelka hudby – keyboardu – velmi brzy poznala, že

můj mlátící potenciál bude lepší využít na jiném nástroji a podpořila moji přirozenou přitažlivost k bicím nástrojům.

Ferenc Liszt měl prý taky velmi tvrdý úder, ale u klavíru zůstal...

Já jsem u toho taky mohla zůstat, teď vím, že by se mi to hodilo.

Kdy jsi tedy začala hrát na bicí?

V osmi letech. Odmala jsem na koncertech sledovala jenom bubeníky nebo bubny, a to teď mimochodem vidím i na svých studentech, že někteří mají ve výběru nástroje od začátku jednoznačně jasno.

Proč jsi se rozhodla, že budeš bicí studovat na konzervatoři?

Tenkrát jsem myslela, že na konzervatoři budou jenom lidi, kteří vědí, co chtějí dělat. Tak jsem se rozhodla, že chci být obklopena právě těmito lidmi, ale pak jsem hodně narazila.

Nebylo to snad tak?

No nevím, jak v ostatních ročnících, ale u nás to tak nefungovalo. Spíš to měli v duchu: „No, my jsme nechtěli matiku, tak jsme šli sem.“ Tenkrát jsem zjistila, že mi od mých spolužáků chybí tah na branku, a vlastně i od samotné školy. Prostě se tam nic moc nehrotilo. Na začátku studia jsem tím dost trpěla, proto jsem začala studovat ještě druhou střední školu.

Jakou?

Přírodovědné lyceum. Tam jsem si nahradila svou potřebu chemie, fyziky a matiky, zkrátka hodně makat, to mi chybělo.

Potřebovala jsi tlak?

Potřebovala jsem nemít čas sama na sebe. (smích) Workoholicou jsem dodnes, ale už to vím a beru z toho to dobré.

Co jsi tedy dělala sama pro to, abys uspokojila svoji potřebu makat? Teď myslím na konzervatoři?

Jsem přirozeně pořádný student. Mám v sobě zakódováno, že když se mi něco zadá, tak to prostě musím splnit co nejlíp, udělat pro to maximum. Takže jsem studovala a cvičila, co čas dovolil, a v tom jsem nacházela pocit naplnění.

Ty jsi měla a máš spoustu hudebních projektů, pojď zmínit prosím alespoň ty nejzásadnější.

Na ZUŠce byl big band, do kterého jsem nastoupila nejdřív na perkuse, potom i na sadu. Postupně člověk získává sebedůvěru a potkává lidi a prostě začne hrát. Velký vliv měl i *Brno Gospel Choir*, kde jsem přičichla k americké muzice.

A dál?

Na konzervatoři pak začaly další projekty, dostala jsem se například do kapely *The Entropies*, kterou vedl Íránec. To mě tenkrát zaujalo, protože mám ráda exotický jazz, jazz z Blízkého východu nebo z Afriky. Takže jsem si říkala: „Ty jo, to chci zkusit.“ Jenže zaslěpena svou představou jsem si dost nenaposlouchala jejich tvorbu, a když jsem přišla na zkoušku, tak jsem zjistila, že hrají hardrock. Což byl docela šok vzhledem k mému očekávání promyšlené fusion jazzové tvorby. Ale nakonec jsme spolu hráli asi tři roky a postupně se naše preference žánrů mixovaly. Skládali jsme složitou hudbu a hodně jsem se tam naučila, například jak pracovat s lichými takty, z čehož čerpám dodnes. Miluju prostě fúzi moderní hudby a folklóru.

Co tě na tom přitahuje?

Nevím, možná mám něco v krvi. Táta si kdysi dělal průzkumy DNA a měli jsme tam 2% Afriku. Baví mě melodičnost a přirozenost, s kterou to plyne, tak jako český folklór, když se umí zakomponovat do moderní hudby, což cítím např. u Anety Langerové. Takové melodie se pak hodně dotýkají nitra. Pro ilustraci třeba Avishai Cohen, jazzový baskista z Izraele, nebo arménský klavírista Tigran Hamasyan, kteří kombinují vysokou úroveň hráčské zdatnosti s vykládáním příběhů. Dalo by se říct, že mě baví kombinace popových přístupů s jazzem.

Po škole jsem se dostala spíše k perkusnímu hraní, zpívala jsem a hrála na cajon ve flamencové kapele *Pueblo Flamenco*, na perkuse hrála kubánskou hudbu, no a teď už čtvrtým rokem působím v projektu brazilské bubenické show *Ritmo Factory*.

V čem tahle vaše bubenická show spočívá?

Je to krátká a úderná show plná emocí, energie a pohybu. Právě kombinace bubnování a tance je to, co mě na tom nejvíce baví. Bubny máme připnuté na popruhu tak, abychom mohli tvořit choreografie. Je to celé neskutečně fyzicky náročné, až mě díky tomu úplně přestala bolet záda. U prvního vystoupení jsem si myslela, že mi vypadne bránice. Chvilku trvá, než si člověk zvykne nést buben, hrát a tančit zároveň. Právě díky té

náročnosti správně dýchám. Když hrají na sadu něco složitějšího, tak zatnu tělo a přestanu hluboce dýchat a potom mě bolí záda. Důležité na tom taky je, že u téhle show jsme na stagi v rolích, není to úplně kapela, ve které říkáš něco osobního. Jdeš především bavit publikum, nabít lidi energií a strhnout je ke skvělému zážitku.

Když tak poslouchám, co všechno tě baví, a že máš ráda silnou energii a příběh, tak mě napadá, že divadlo ti asi musí docela vyhovovat, ne?

Přesně tak! Moc jsem si přála tvořit hudbu v divadle. A taky mám blízko k hercům. Sama miluju bavit lidi, takže mám ráda ostatní, co to umí. Užívám si propojení mezi herci a muzikanty, dodávání si energie navzájem.

Myslím, že vzorový příklad, jak toto spojení funguje, je inscenace *NE/NORMÁLNÍ*. Pociťovala jsi to taky během zkoušení?

Vnímala jsem to velmi intenzivně. Když jsme to s kapelou hráli sami, tak to mělo smysl, ta muzika je skvělá. Ale ve chvíli, kdy do toho vstoupí herci se zpěvní linkou, s tím poselstvím ve slovech a plus do toho hrají emoce, tak to má strašnou sílu. A mám pocit, že jim jako kapela dáváme vítr do plachet. Prostě když se do toho opřeme, tak oni můžou taky. A i když my nejsme vidět, tak oni to za nás vyjádří divákovi. Zkoušení tohoto kousku bylo velmi speciální, i komorní obsazení jak kapely, tak postav přineslo blízkou atmosféru.

Měla jsi nějaké hudební vzory?

Mně šlo spíš o to, co to vystoupení předá a jak na to lidé reagují, než jak je to technicky zahráné. Ano, mám bubeníky, které obdivuji, ale není to tak, že bych seděla u YouTube a snažila se transkribovat, co hrají.

Také učíš. Nepředpokládám, že bys to dělala proto, aby ti to zaplatilo složenky. Co pro tebe znamená učít?

Učení jsem hodně zintenzivněla během covidových lockdownů a dodnes učím každý den. Je to poslání, jinak bych to ani dělat nechtěla. Snažím se dětem vytvořit náhradu hudebního prostředí, když ho doma nemají. Mám za to, že láska k hudbě přijde, když ji děti uvidí kolem sebe a když se hudbě učí nenápadně formou hry. Takhle se to také snažím předávat, aby v tom viděly legraci, aby dělaly, co je konkrétně baví.

Ty učíš na základní umělecké škole?

Ne, mám vlastní školu. Moji žáci mají od pěti do šedesáti let.

Máš vůbec čas na nějaké koníčky?

Jasně. Abych malinko odstoupila od hudby, tak je to psychologie. Studium člověka, řeč těla, různé psychoterapie, zkoumání charakterů osobností. Hodně taky jezdím na kole. A pak už se všechno ostatní týká hudby. Jo a taky mám ráda film. Jsem takový ten divák, co sedí a čte titulky až do konce.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Cyrano z Bergeracu: To brněnští herci jsou...

Josef Meszáros | 7. 3. 2022 | scena.cz

(...) Režisér Stanislav Moša vsadil zejména na scénickou jednoduchost. Jasnou symboliku podtrženou výpravnými kostýmy, a hlavně na skvělé herecké výkony. Divák se jasně orientuje v básnické formě alexandrinu. Nabízí skutečně a řemeslné divadlo v dobrém slova smyslu postavené na překladu Jaroslava Vrchlického. Tento zdánlivě archaický výraz naopak vše umocňuje. Režisér i herci se pokorně sklánějí před tímto textem. Najednou vše prýští v plné divadelní síle. Není divu, že takřka celé představení hlediště ani nedutá. Výrazný herecký přednes a scénická hudba mají díky tomu dostatek akustického prostoru.

(...) „To gaskoňští kadeti jsou...“ hrdě několikrát deklamuje Cyrano a chorus se k němu přidává. Všichni jsou odhodlaní, věrní a ochotní za svou jednotku položit život. Svému veliteli bezmezně věří. Vytvářejí silnou

oporu sborovým projevem vůči individuálním výstupům. (...) Jan Mazák si důkladně užívá svých postav hlupáků. Každá je úplně jiná. Montfleury je bezduchá pýcha a paví načepířenost. Chvástá se svým neuměním hrát divadlo. Coby Kapucín se představuje jako dobrosrdečný hlupák oddaný víře. Hrabě de Guiche v podání Viktora Skály je pevný a jistý ve své moci. Vůbec mu nevadí, a hlavně si nepřipustí, že na rozdíl od Cyrana mu chybí šlechtická ryzost. Holduje spíš intrikám. Vystupuje sebevědomě a odhodlaně z pozice vrchního velitele. Jemně sprádá svou pomstu. Naprosto nepřijímá chytrost Roxany, která ho v rámci ženské taktiky porazila s velkým šarmem a důvtipem. Svetlana Janotová (Roxana) kypí obdivuhodnou krásou, a i přes mládí Roxany projevuje velkou dávku zralosti. Nechává se podmanit Kristiánovou mladostí a přijímá klam jeho

obdivuhodného patosu, když veškerou svou zamilovanost přetavuje do milostných dopisů a v případě balkonové scény i do slov Cyrano. Kristiána ztvárňuje Kristian Pekar s obdivuhodnou češtinou, a hlavně s dobře odměřenou mladistvou nerozvážností a malou dávkou odvahy pro slabší pohlaví. Naopak v boji je plný síly a odhodlání. Velmi dobře si pohrává s nesmělostí. Svetlana Janotová mu v tomto ohledu nevychází vstříc. Netrpělivě touží po jeho poetickém vyznání lásky. S odhodláním a statečností oba uzavírají sňatek. Igor Ondříček – Cyrano z Bergeracu. Nabízí divákovi škálu emocí, hlubokou a věrohodnou. Dokáže svou postavu přivést k rozohnění, ale zpomalí vyvěrání verše. Bojuje se ctí a odhodláním. Rostand ho vybalil univerzem – statečný bojovník, poetický hrdina, čistý a zásadový ve svých rozhodnutích. Ondříček ve všech polohách levituje, ať už jsou to pochybnosti nad svou fyzickou krásou. S ostrým břitem vynáší soud nad falešností a podlostí. Neváhá a tasí kord bez ohledu na početní převahu protivníka. Pomáhá Kristiánovi s úmyslem podpořit mladého spolubojovníka. Z jeho rozhodnutí není cítit nějaký klam nebo užitek ve svůj prospěch. Jeho výpovědi jsou hluboké a plné důvěry a je jedno, zda líčí s povrchním nadhledem vítězství nad převahou nebo hraje pomateného muže z Měsíce. Jeho Cyrano je skutečný a opravdový šlechtic. I přes historickou paralelu příběhu věříme, že patří do našeho století, do naší doby. Nejsou to jen jeho pochybnosti nad fyzickou krásou, ale jeho ubezpečení, že ryzost v duši má své místo. (...) Závěrečná scéna, kdy zraněný a s mírným zpožděním přichází k Roxaně a vyžádá si poslední Kristiánův dopis. Ta odhaluje, že ho ve tmě nemůže přecíst, ale odříkává ho z paměti. Najednou se setkají dvě věrná srdce. Roxanino upoutané v žalu ke Kristiánovi a Cyranovo přikované v platonické lásce k Roxaně. V divadle je větší ticho než v prázdném vesmíru. Všem se s posledním vydechnutím Cyrana doslova zastavuje dech. Velký dík za ryzí inscenaci – režijní vedení, Vrchlického překlad a za výkony herců. „To brněnští herci jsou...“

Náměstí zpívalo pro Ukrajinu

2. 3. 2022 | MF Dnes

Více než tři tisíce lidí se včera sešlo na brněnském náměstí Svobody, aby si poslechli koncert pro Ukrajinu, který uspořádalo Městské divadlo Brno. Koncert začal minutou ticha za oběti války, následně zazněla píseň *Otčenáš* z muzikálu *Bídníci*. Zástupci Městského divadla společně s operním sborem Národního divadla Brno a sólisty z Filharmonie Brno přichystali písně včetně ukrajinské hymny. (škr)

František Paul
JEAN-JACQUES ROUSSEAU

Jean-Jacques Rousseau svět dobře znal
Jean-Jacques Rousseau měl vtíp
Já chtěl bych mít jak on stejnou devízu
A sám najít si Novou Heloisu

Jean-Jacques Rousseau svět dobře znal
A podle něj mám tip
Nač růž na tváře Ondulace vlasů
Barvičky na ženskou krásu
Příroda kreslí vše nejlíp

Dívka kterou mám rád
Neumí koketovat
Nezná líčidla a nezná masáže
A když ji snad něco mrzí
Nepláče barevné slzy
Ví že úsměvem dnes více dokáže
Nelepí si řasy nerve obočí
Neužívá atropinu do očí

Na co chuť má jí a pije
Nepočítá kalorie
A neví co je nervóza a splín
Z její formy poznáš v mžiku
Že netrpí na plastiku
A netuší co je parafin

Jean-Jacques Rousseau svět dobře znal
A podle něj mám tip
Od dneška parfémy a všechny krémy
Považuji za extrémny
I moderní účes vlasů
Barvičky na ženskou krásu
Chci jen krásu přírodní ctít

A ode dneška budu žít
Jak Jean-Jacques Rousseau
Jenom přírodní chci krásy ctít
Jak pan Jean-Jacques Rousseau

Nové divadlo Oldřicha Nového (1936–1948) představovalo v prvorepublikové, válečné i poválečné české operetní produkci svérázný fenomén – nadhledem nad žánrem i řemeslnou suverenitou, humorem, který brání sentimentalitě, tihnutím k inteligentní komorní společenské komedii. Jak pravil výstižně Eduard Bass v recenzi na jednu z inscenací Nového divadla: *opera pro kulturní lidi*. Efektní operetní árie nahrazovaly v Novém divadle textařsky rafinované, často ironické a sebeironické šansony (texty k nim psával i sám Nový). Vezměme jen ústřední slogan jedné z populárních Nového písní *Neříkej žádné ženě o srdce* (v devadesátých letech ji nečekaně uchopila rocková skupina Vltava): *Neříkej žádné ženě o srdce/ nebo se může stát/ že náhodou nějaká má a dá ti je...*

Píseň *Jean-Jacques Rousseau* zpíval Oldřich Nový s hudbou Alexandra Steinbrechera v roli pařížského krejčího Adolfa Hortigana v komedii *Krejčí na zámku* (1937).

Text: Jan Šotkovský
Kresba: Jaroslav Milfajť

Hudební komedie podle hry
G. B. Shawa *Pygmalion*

„*Lady ze Zelňáku* bude hitem“, „Mošův tah s *My Fair Lady* se zdařil na výbor-nou“ a „Stanislav Moša se už zařadil mezi naše přední muzikálové režiséry a v *Lady* to opět stvrzuje přesnou mírou nadhledu i dokonalým vedením herců k bezešvému propojení mluvených, zpívaných a tanečných sekvencí“... To jsou jen drobné ukázky toho, jaké ohlasy vzbudila dnes již nezapomenutelná inscenace *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) ihned po svém prvním uvedení. Na konci dlouhé cesty, která začala 10., 11. a 12. září 1999, kdy se v hlavních rolích poprvé objevily Alena Antalová, Petra Jungmanová a Markéta Sedláčková, byla i cena Thálie pro poslední jmenovanou herečku. *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) se odehrála celkem 340krát a navštívilo ji 130 251 diváků. Od července roku 2013 se hrála také na Biskupském dvoře a v hlavních rolích se představili i Radka Coufalová a Petr Štěpán, kteří do inscenace nastoupili 25. března roku 2012, kdy proběhla její obnovená premiéra.

Jen ve stručnosti si nyní připomeňme, jak se příběh mladé květinářky Lízy proměnil v muzikálový hit. Kdysi dávno před našim letopočtem kyperský sochař Pygmalion vyřezal ze slonovinové kosti tak krásnou dívku, že se umělec do sochy zamiloval a uprosil bohyni Afroditu, aby jí vdechla život. Tak vznikla Galatea, s kterou Pygmalion strávil zbytek života. Antický mýtus převyprávěl Ovidius ve svých *Proměňách* a inspiroval celou řadu dalších děl. Nejznámější variací příběhu je jistě komedie George Bernarda Shawa s ironickým podtitulem „romantická hra o pěti dějstvích“. Hra způsobila rozruch na jevišti dosud neslýchaným šfavnatým zaklením „bloody arse“ (v českém překladu Oty Ornesta „shnilá prdel“). Muzikál dvojice Frederick

Loewe a Alan Jay Lerner měl premiéru 15. března roku 1956 v Mark Hellinger Theatre v New Yorku. Autoři největší změnu provedli na konci příběhu, kdy nechávají Lízu, aby se vrátila k profesoru Higginsovi, zatímco Shaw tuto možnost zcela odmítá. Filmová verze režiséra George Cukora na sebe nenechala dlouho čekat a v roce 1964 měl premiéru slavný snímek s Rexem Harrisonem a Audrey Hepburn. Ve stejný den jako premiéra filmu, 12. prosince 1964 proběhla i československá premiéra v Hudebním divadle Karlín v režii Leo Spáčila a Rudolfa Vedřala. A konečně, v roce 1999 se Stanislav Moša se svým inscenačním týmem rozhodl upravit muzikál přímo pro brněnské prostředí a namísto londýnského nářečí cockney použít brněnský hantec.

Letos se k oblíbenému titulu divadlo vrací znovu. Režisér a autor úpravy **Stanislav Moša** se rozhodl děj této dvojí pohádky, v níž se jednak z neomalené špinavé holky stane opravdová dáma a v níž také tato výjimečná dívka dokáže obměkčit ztvrdlé sarkastické srdce nerudnému sebestřednému profesorovi, zasadit do počátku 20. století. Diváci se tak mohou těšit na přehlídku působivých dobových kostýmů **Andrey Kučerové** ve velkolepé scéně **Jaroslava Milfajty**, která tentokrát přivede Lízu Ďulínkovou (**Dagmar Křížová** nebo **Eliška Skálová**), profesora Hradského (**Kristian Pekar** nebo **Petr Štěpán**), plukovníka Špičku (**Jan Mazák**) a Bedřicha Škodu – Vrchovského (**Jan Brožek** nebo **Rastislav Širila**) do Brna roku 1912. To vše v novém hudebním nastudování **Karla Cóna** a **Tonyho Marka** s patnáctičlenným orchestrem. **Premiéra 14. května 2022 na Hudební scéně.**

Text: Klára Latzková

Muzikál *Devět křížů* napsaný speciálně pro naše divadlo vypráví starou moravskou legendu o ukrutném činu, který se podle kronik odehrál kolem roku 1540 v malé vsi nedaleko Velké Bíteše. Statkář z Hlubokého při své cestě z Bíteše z trhu domů najde bezvládné tělo muže. Odveze jej domů a mladý cizinec – uherský koňský handlír – se díky tomu za nějaký čas zotaví. Zamiluje se do statkářovy dcery Elišky, avšak otec nechce o vdavkách ani slyšet. Cizinec zaváže Elišku slibem věrnosti a odjíždí, aby v Uhrách prodal své statky a s penězi se vrátil pro svoji nevěstu. Čas však plyne a Luka se nevrací. Eliška tak podlehně naléhání otce a ostatních, aby se provdala za mlynářova syna. Ve svatební den se vrací Luka z Uher a brzy se dovídá o veselce. Šílený vztekem přísahá pomstu, kterou nakonec společně s hajným Kudlou vykoná. Spolu vyčkají na svatební průvod na cestě poblíž Hlubokého a ukončí život svatebčanů včetně statkáře, Elišky a dalších. Nakonec sprovodí ze světa svého druhu i sebe. Když doběhnou ostatní svatební hosté, vidí strašný výjev. Devět mrtvých těl. Na jejich památku pak na místě strašného zločinu vztyčí devět křížů, aby tento příběh velké lásky a velké zášti nikdy z hlíny vysočiny nevyvanul.

Je to skutečný příběh z historie? A jmenovali se naši hrdinové takto nebo jinak? Nebo je to všechno jen legenda o krvavé hrůze z dávnověku? Autorům nového muzikálu nejde ani tak o to podat přesnou historickou rekonstrukci možné události, která je doposud zahalena tajemstvím. Spíše se na základě velmi silného lidského příběhu chtějí zamyslet nad tématy, jako jsou lidská zaslíbenost, nenávisť k neznámému, strach z jinakosti. Muzikál problematizuje téma viny a nevinny, zamýšlí se nad tím, že nic není pouze černé a bílé. Co zmůže síla lidské pomluvy a jak veřejné mínění ovládá osudy lidí a častokrát zapříčiní problémy, ke kterým by vůbec nemuselo dojít a které mohou způsobit tragédii jako i v případě legendy o devíti křížích.

Poutavé melodie nadějného brněnského skladatele **Robina Schenka** a silný příběh lásky a nenávisťi podle **Petra Štěpána** a **Miroslava Ondry** vás ponoří do legendy, která se vypráví kousek od Brna, a ať už je pravdivá, nebo ne, stále nám ji připomíná impozantní memento – devět dřevěných křížů poblíž dálnice D1.

Světovou premiéru zbrusu nového muzikálu uvede na jeviště režisér **Petr Gazdík** se svým týmem – dirigenty a autory hudebního nastudování budou **Dan Kalousek** a **Emá Mikešková**, o úpravu hudebního aranžmá se postarají **František Šterbák** a **Daniel Kyzlink**, scénu navrhne **Emil Konečný**, autorkou kostýmních návrhů bude **Eliška Ondráčková Lupačová**, choreografkou pak **Hana Kubinová** a sbormistrem **Karel Škarka**, to celé pod dramaturgickým dohledem **Klárky Latzkové** a **Miroslava Ondry**. Z hereckých osobností, které postavám vdechnou život, se můžete těšit například na **Rastislava Gajdoše** nebo **Milana Němce**, **Kristýnu Daňhelovou** nebo **Svetlanu Janotovou**, **Alenu Antalovou** nebo **Lenku Bartolšicovou**, **Libora Matouše** nebo **Ondřeje Studénku**, **Jiřího Macha** nebo **Petra Štěpána**, **Johanu Gazdíkovou** nebo **Martu Matějovou** a mnohé další.

Text: Miroslav Ondra

Nepřehlédněte

Startuje prodej abonmá na divadelní sezónu 2022/2023

Již od 19. dubna 2022 si noví zájemci o pravidelný přísun nezapomenutelných kulturních zážitků mohou zajistit stálé místo v hledišti Činoherní i Hudební scény. Vybírat můžete ze dvou typů abonmá: **Sezónní předplatné** obsahuje všech devět premiérových novinek nadcházející sezóny a **Předplatné pro pěkné podvečery** nabízí dva činoherní a dva muzikálové tituly, jež patří k těm nejpobulárnějším – dojemné drama **Noc pastýřů** o životě Jakuba Jana Ryby, nesmrtelnou heroickou komedii ve verších **Cyrano z Bergeracu**, působivý swingový muzikál **Grand Hotel** a úchvatný muzikálový trhák **Pretty Woman**.

Abonentní kartička přináší i řadu bonusů: slevu oproti nákupu jednotlivých vstupenek, pozvánky na speciální akce za výhodné ceny, divadelní kalendář či zasílání časopisu Dokořán – to vše bez front, stresu z pomalého internetu či hlídání termínů předprodeje a shánění posledních dostupných lístků. Oba typy předplatného zakoupíte osobně na komerčním oddělení či online na www.mdb.cz.

V příštím čísle

- Výtvarník Petr Hloušek slaví kulaté narozeniny a Jan Šotkovský s ním připravil rozhovor
- Pozveme vás podrobně na dva festivaly, které se konečně znovu vrací – Dokořán pro hudební divadlo a Divadelní svět Brno
- Rozhovor s Dagmar Křížovou
- Povídaní o nové inscenaci *Mary Page Marlowová* s jejím režisérem Mikolášem Tycem

Mediální partneři

RENGL

DOKOŘÁN DUBEN 2022

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
273. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 24. 3. 2022
Náklad 5 200 ks
Foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvil
Titulní strana:
foto: Nikol Wetterová

Brian Yorkey, Tom Kitt
NE/NORMÁLNÍ

V dubnu a květnu na Činoherní scéně

Lukáš Janota, Ivana Vaňková, Eliška Skálová

Premiéra 25. a 26. února na Činoherní scéně

Edmond Rostand

CYRANO Z BERGERACU

romantická báseň režie Stanislav Moša

